

ת"פ 24830/06/15 - מדינת ישראל נגד א' ד' (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 24830-06-15 מדינת ישראל נ' ד' (עציר)
תיק חיצוני: 247412/2015
בפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות תביעות נגב
נגד
הנאשם
א' ד' (עציר) - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד דויד כ"ץ

הכרעת-דין

כללי:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה של ממש, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הטרדת עד, ואיומים.

על פי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום והקרבתו היו ידועים בציבור כבני זוג. ביום 8.6.15, סמוך לצומת באר שבע-דימונה, תקף הנאשם את מתלוננת בכך שבעט בה בפניה, סטר לה עם גב ידו על פניה וגרם לה לחבלה סמוך לאף בצד שמאל. במעמד זה נסע העד סעיד אזברגה (להלן: "העד") ברכבו וכאשר הבחין במעשיו של הנאשם הזעיק משטרה למקום.

לאחר שהעד הצביע על הנאשם בפני השוטרים שהגיעו למקום, סירב הנאשם להזדהות בפני השוטר, בהתאם לבקשתו.

ביום 10.6.15, בסמוך לשעה 9:13 בתחנת המשטרה, במהלך עימות אשר נערך בינו לבין העד, הטריד הנאשם את האחרון בכך שאמר לו שהוא "ערבי מלשן" וכן אמר "שהוא ימצא אותו, שהוא שקרן ושהוא חשב שהערבים הם גברים ולא שקרנים". בסיום העימות, במפתן דלת משרד החקירות אמר לו שהוא ידאג לזיין אותו.

זירת המחלוקת

במענה לכתב האישום מיום 30.11.15, כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. הנאשם מודה כי נכח במקום האירוע במועד הרלוונטי לכתב האישום אולם לדבריו לא תקף את הקרבן כפי המתואר בכתב האישום.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה בסיכומיה עתרה לתן את הבכורה לגרסתו של העד סעיד על-פני עדות הנאשם. לדבריה, המדובר בעדות נחרצת, קוהרנטית ועקבית לדברים אותם מסר העד במשטרה. מעבר לכך, הפנתה לכך שישנם חיזוקים לעדות זו. ראשית, הפנתה לשיחת מוקד 100 אשר בה תיאר העד את שראה באופן אותנטי. בנוסף, הפנתה לדברים שמסר הנאשם בזמן אמת אשר עולים לכדי ראשית הודיה. מעבר לכך, הפנתה לכך שבתיק זה ישנו תיעוד של חבלות על גופה של מתלוננת. בעניין זה הפנתה לסתירות שבין גרסת הנאשם לגרסת הקרבן ביחס למקור החבלות ומועד התרחשותם. כמו כן, הפנתה לעדותה של החוקרת לסטובצקי אשר חקרה את הקרבן לאחר מועד האירוע ובה ציינה כי הבחינה בחבלה טרייה. במצב דברים זה עתרה להעדיף את גרסת העד ושלל חיזוקיה ובמקביל עתרה לדחיית גרסתם של הנאשם והקרבן אשר בהן נמצאו סתירות ואי התאמות רבות.

אשר לעבירות של הטרדת עד ואיומים - ציינה כי הנאשם למעשה הודה כי אמר לעד את האמירות המיוחסות לו. מעבר לכך, העדים מיטל ברגר ורון בדש מסרו ששמעו דברים אלו. אשר לעבירת הפרעה לשוטר - ציינה כי הנאשם מסר שאין לו תעודת זהות ובחקירה מסר כי זהותו אינה מעניינם של השוטרים.

מנגד, בא-כוח הנאשם ציין כי העד במועד האירוע נשוא כתב האישום הבחין לכל היותר בכך שהנאשם סטר בכף ידה של הקרבן. לדבריו, אין בכונת העד להעליל על הנאשם עלילות שווא, אולם, לאחר שהוזמן לחקירה במשטרה ניפח את שראה. מעבר לכך, ציין כי ישנה חוסר התאמה בין התיאור שמסר בבית המשפט לבין הדברים אותם מסר בזמן אמת למוקד 100. מעבר לכך, סבור כי השיחה למוקד 100 אינה מוכיחה את אירוע האלימות באופן נחרץ.

אשר לחבלות שתועדו בפניה של הקרבן - ראשית, ציין שהנאשם בחקירתו ניסה להסביר הכיצד השריטה נגרמה ולבסוף מסר כי ישאלו את הקרבן. בנסיבות אלו, סבור כי אין לראות בדברים שמסר הנאשם במשטרה כגרסה בנוגע למקור החבלות. כמו כן, ביחס לדבריה של החוקרת לסטובצקי ציין כי לא נעשתה כל בדיקה לבחינת גרסת הקרבן. הלה ציין כי התרשמותה של החוקרת הועלתה לראשונה בבית המשפט ולמעשה לא נרשם כל דו"ח בעניין. מעבר לכך, סבור ב"כ הנאשם כי אין ליתן משקל להתרשמותה של החוקרת לפיה המדובר בשריטה טרייה הואיל ואין המדובר בעדות מומחה רפואי.

בא-כוח הנאשם סבור כי הן העובדה שהשוטר שהגיע למקום האירוע לא ציין כי הבחין בחבלות כלשהן והן העובדה שמשקפי הקרבן נותרו שלמות, ללא כל פגע - מחלישות את הגרסה כי הנאשם תקף את הקרבן.

בנוסף, בא-כוח הנאשם הצביע על מספר מחדלי חקירה מהותיים. ראשית, הפנה לכך שהחוקרת לא בדקה לעומק את מקור השריטה ולא ביררה את גרסת הקרבן בעניין זה. מעבר לכך, הפנה לכך שהיחידה החוקרת לא בדקה האם יש מצלמות באזור שהיו יכולות לשפוך אור על האירוע וגם לא חיפשה עדי ראיה נוספים והסתפקה אך בדברי העד.

בנוגע לאמירות אותם הפנה כלפי העד - ציין כי אמירות אלו נאמרו ב"עידנא דריתחא" במהלך העימות שנערך בינו לבין העד ולפיכך יש לקחת את הדברים שאמר בפרופורציה הנכונה. לדבריו, היסוד הנפשי אינו מתקיים בעבירות אלו, שכן,

הנאשם לא התכוון להקניט או לאיים על העד. מעבר לכך, ציין כי העברית אינה שפת אם של הנאשם וכי אינו מבין עד תום את הדברים שאמר לעד. לכך יש להוסיף כי העד לא ציין כי הוא חש מאוים מהדברים שהופנו כלפיו אלא רק הבין ש"משהו לא מסתדר".

אשר לעבירת הפרעה לשוטר - ציין כי כל חטאו של הנאשם בסיטואציה זו היה שלא הסתובב עם תעודת הזהות שלו. הלה סבור כי במצב דברים זה יש לזכות את הנאשם מעבירה זו, שכן, אין כל חובה להסתובב עם תעודת הזהות. כמו כן, הפנה לסתירות שבין השוטר קלימי לשוטר אוחנה ביחס לעיכובו של הנאשם ולמעצרו.

אשר לטענת המאשימה כי הנאשם מסר מספר אמרות אשר מגיעות לכדי ראשית הודיה - ציין כי האמרות "איזה באסה לכם שהיא לא מגישה תלונה" וכך גם "היא אשתי מותר לי" אינן מלמדות דבר.

נוכח האמור לעיל ובשים לב לכך שהתיק דנן מבוסס על עדות יחידה המלאה בסתירות רבות ובצירוף מחדלי החקירה הרבים - סבור ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, הקרבן והנאשם באופן בלתי אמצעי, לאחר שעברתי על המוצגים השונים, ושמעתי טיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר, ועל-כן להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

בתיק זה, ככל שהדבר נוגע לעבירת האלימות, לכאורה המדובר למעשה בגרסתו של עד התביעה שכלל איננו המתלונן בתיק, אל מול גרסתם המכחישה של הנאשם והקרבן. הגם כך, ותוך שבית המשפט מזהיר עצמו כי בתיק זה, הקרבן, בעלת האינטרס הטבעי לדווח על המעשים המיוחסים לנאשם מכחישה אותם, הרי שמצאתי להעדיף במובהק את גרסתו של העד על-פני גרסת עדי ההגנה. כך גם כבר עתה אציין כי לעדותו של העד נמצאו חיזוקים רבים, בין אם באמירות מפלילות מצדו של הנאשם, ובין אם בראיות חיזוק נוספות, והכול כפי שיפורט.

כהערה ראשונה חשוב לציין כי מדובר בעד אובייקטיבי שנקלע באופן אקראי אל הזירה. המדובר במי שאין לו כל קשר במישרין או בעקיפין לנאשם ולמתלוננת, לא כל שכן מניע גלוי או סמוי להרע עימו. המדובר במי שבחיי היום-יום משמש כמתנדב בעמותה לנוער בסיכון לצד עבודתו כקבלן גמר בחברת "דלויה". עוד עולה מעדותו כי בעבר שימש ככתב פלילי, וכן מורה בבית ספר תיכון למזרחנות ולתקשורת. בהעדר כל מניע כזה או אחר, ברי כי זה לא יתקשר למוקד 100, יגיע למטרה למסור הודעה, שלאחריה יערוך עימות עם הנאשם (במהלכו אף יאיים על-ידי הנאשם), יגיע למסור עדות בבית המשפט ויבזבז יום עבודה שלם אלמלא אכן נגלתה לנגד עיניו אותה התרחשות חריגה.

לגופם של דברים ולעצם התרחשות האירועים העיד כפי המפורט:

"הייתי בעמק שרה באותו יום. יצאתי מעמק שרה לכיוון באר שבע, בדרך לאופקים. לפני הרמזור של כביש דימונה-אילת נזכרתי שאני צריך להביא עוד ציוד לפועלים. פניתי ימינה במהירות איטית. פתאום אני רואה גבר

עמוד 3

שבועט באישה עם הרגל לכיוון הראש. האטתי את המהירות עוד יותר, ודיווחתי על כך למוקד 100. התבקשתי מהמשטרה לעקוב אחר המתרחש עד שהניידת תגיע. המשכתי לכיכר, שם עשיתי "פרסה" לכיוון מערב. לפני הרמזור, מצד ימין לכיוון תחנת האוטובוסים, עצרתי, והייתי כל הזמן עם מוקד 100 והשוטר על הקו. כשראיתי ימינה והאטתי את המהירות ראיתי גבר בועט באישה עם משקפיים שחורים. המשקפיים נפלו מהבעיטה, והיא הוציאה מפיית מהתיק וניקתה את הפנים. באירוע השני, כשהייתי בתחנה, שוב הבחנתי בבחור, כשהוא נותן לה סטירה עם כף ידו לפנים" (עמ' 8, ש' 1-8, עמ' 9, ש' 1-2).

בהמשך ציין כי השניים עלו לאוטובוס רגע לפני שהמשטרה הגיעה. המשטרה חסמה את נתיב האוטובוס עד אשר עצר ובהמשך עלה עם השוטר על מנת לזהות אותם (עמ' 9, ש' 3-4).

כפי העולה, התיאור אותו מסר העד הנו תיאור מפורט בפרטי פרטים, ובכלל זאת - מיקומו ביחס לבני הזוג, פרטי לבושם, אופן התקיפה כולל נפילת משקפי השמש של הקרבן, נוכחות אישה נוספת בתחנת האוטובוס ברגע התקיפה וכן פרטים נוספים עליהם נחקר רבות בחקירה הנגדית אשר השיב עליהם באופן עקבי, קוהרנטי ומהימן. העד ידע לפרט על תרשים שהוגש לבית המשפט היכן התרחש כל שלב משלבי התקיפה, החל מההבחנה אגב הנסיעה בנעשה בתחנה, וכלה בהקפה ובתצפית על מעשיו של הנאשם מן העבר השני של הכביש.

המדובר באזרח שומר חוק אשר נקלע בעל כורחו לאירוע אלימות ופעל כמצופה ממנו ואף למעלה מכך. התיאור אותו מסר העד אינו מופרז ומוגזם. הנאשם ציין מתי יכול היה להבחין במתרחש ומתי לאו: **"בין הבעיטה הראשונה והשנייה ואחרי זה, היו ויכוחים ביניהם. האוטובוס חסם את הראיה שלי. מה שהבחנתי זה שהם עלו לאוטובוס..."**

העד נשאל בחקירה הנגדית מדוע לא התערב וניסה לעצור את הנאשם ממעשיו. הלה השיב בכנות כי: **"אם אני רואה בן אדם שהוא מפעיל אלימות, הסבירות הגבוהה שהוא גם יפנה אלימות כלפיי" ולכן עשה כל שיכל באותה סיטואציה ודיווח לאלתר למשטרה.**

למעשה, גם בא-כוח הנאשם לא חלק על כך שמדובר בעד שמסר על אירוע שנגלה לעיניו, וכל טענתו היתה להגזמה מצדו של העד אשר כלל לא התכוון שלאחר שיתקשר למשטרה ימצא עצמו נדרש למסור עדות, לבצע עימות ובהמשך אף להעיד בבית המשפט: **"הטענה שלי איננה שהוא שקרן, אלא שהוא לא ראה, או שהוא חושב שזה מה שהוא ראה... הוא לא חלם בכלל שיוזמן לתת עדויות וכשזה קרה, אולי קצת הגזים וקצת ניפת. הוא אזרח טוב, ולא בא להעליל עלילות" (ר' סיכומי ההגנה, עמ' 43, ש' 32 לפרוטוקול).**

את התזה עומדת בבסיס התייחסות ההגנה לעד זה דוחה בית המשפט מכול וכול. ראשית, אין המדובר בסיטואציה שבה אליבא הנאשם התרחש אירוע אלימות שנופח או בגדרו הנאשם פעל כהגנה עצמית. כך גם לא נטען על-ידי הנאשם וההגנה שנעשו פעולות פיסיות מצדו של הנאשם שהצופה מן הצד יכול היה לטעות ולחשוב כי מדובר באלימות, שעה שאין כך פני הדברים. גרסת ההגנה הינה הכחשה מוחלטת של כל אירוע אלימות. משכך, לא ברור הכיצד יש לדבר על הגזמה בתיאור, מקום שכלל לא התרחש אירוע אלימות.

יתירה מכך, גם אם יטען הטוען שהעד לא שיקר אולם לא יכול היה להבחין בנעשה, או אז, מתוך עדותו של אזברגה, נלמד כי זה היה קרוב להתרחשות התקיפה. העד מציין בעדותו כי במועד האירוע המרחק בינו לבין ההתרחשות היה מרחק אפס: **"באירוע הראשון - אפס. ממש מול. אין מרחק... ביני לבין המדרכה לא היו יותר מ-30 ס"מ. באירוע השני, כשהמשכתי לכיכר ועשיתי פרסה בהוראת המשטר, המרחק לצד השני של הכביש היה בין 8 ל-10 מטרים"**. העד גם ידע לתאר את פרטי הלבוש: **"הבחור לבש כובע, חולצה כחולה וג'ינס, והאישה לבשה מכנסיים לבנים, חולצה שחורה, ומשקפיים שחורים"**.

זאת ועוד. מהרגע שהבחין העד באירוע האלימות ועד מעצרו של הנאשם קיים רצף כרונולוגי ולא נמצאו "חורים" בציר הזמן. כאמור, העד במהלך הדיווח למשטרה המשיך לעקוב אחר השניים עד אשר עלו לאוטובוס, ולאחר מכן, המשטרה עצרה את האוטובוס והעד עלה עם השוטר וזיהה את הנפשות הפועלות.

השוטר שמעון אוחנה העיד אף הוא על נסיבות מעצרו של הנאשם ועל זיהויו על ידי העד המודיע: **"ירדתי מהניידת, מודיע חבר אליי ועלה איתי לאוטובוס. הוא הצביע לי על זוג, וטען שהם הזוג המדובר. הצביע לי על בחור שהכה את הבחורה"**. הלה ציין בעדותו כי האוטובוס נעצר לאחר שנחסמה דרכו ע"י הניידת. לאחר מכן הוא עלה יחד עם המודיע לאוטובוס. המדובר בזיהוי ישיר ולפיכך לא מצאתי כי מתעורר ספק בנוגע לזיהוי הנאשם.

השיחה למוקד 100:

במסגרת איסוף הראיות בתיק זה, וכך גם במהלך עדותו של אזברגה, לא היתה מצויה בידי הצדדים שיחת מוקד 100 בה העד אזברגה, על-פי טענתו, מדווח למוקד על אשר רואות עיניו. בשים לב לכך שמדובר בדיווח בזמן אמת, דבר אשר יש בו כדי לשפוך אור על התרחשות הדברים כהווייתם, הורה בית המשפט, לאחר שמיעת עדותו של העד, בהתאם להוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי על קבלתה של שיחת טלפון זו. קלטת זו הוגשה לתיק בית המשפט.

לכאורה, בשים לב לכלל לפיו חזרה של אותו עד במספר הזדמנויות על אותה גרסה אינה יכולה לשמש כחיזוק עצמי, אין בשיחה זו כדי להוסיף על ראיות התביעה. הגם כך, סבורני כי יש בשיחת טלפון זו משום חיזוק משמעותי לראיות התביעה, וכך גם למהימנותו של העד וביסוס הרשעתו של הנאשם על סמך עדותו. ראשית, גם אם במהלך השיחה עם המשטרה הלה אינו מדווח על כל אשר רואות עיניו משל היתה שדרן ספורט, עדיין הדברים אותם מוסר בעיקרם עולים בקנה אחד עם הגרסא אותה מסר במשטרה (עצם התקיפה ומיקומה, הגעת המוניית, מיקומו ביחס לאירוע, סירובו לגשת ולהתערב, הגעת אוטובוס ועלייתם).

יתירה מכך, האזנה לקולו של העד וקריאת תמליל השיחה מלמדות לא רק על עצם האינפורמציה שזה מוסר אלא גם על הלך רוחו וההפתעה שאחזה בו, שלא לומר - הכעס שחש המודיע בראותו את המראות שלפניו. הדברים מכונים בין היתר לאמירות העד למוקד: **"וואו הוא מרביץ לה... הוא מרביץ לה... ואוו איזה בן זונה"**. ושוב, התרשמות בית המשפט הינה שאין לנו עניין בעד כה מתוחכם שיביים בשיחת טלפון למוקד 100 את אותם רגשות לאירוע שכלל לא צפה בו.

אף בא-כוח הנאשם אינו חולק על כך שהשיחה אינה מבוזמת, אולם לדבריו לא ניתן ללמוד מהשיחה על התקיפה באופן נחרץ.

"ראשית הודיה" ו"אמירות מפלילות":

הגם שבית המשפט יתייחס בהמשך באופן מפורט לגרסתו של הנאשם והערכת פרשת ההגנה, הרי שבמכלול ראיות התביעה יש לקחת בחשבון גם את אמירותיו השונות של הנאשם עובר למעצרו, בראש ובראשונה את האמירה אותה השמיע בפני השוטר שמעון אוחנה עובר למעצרו ולפיה **"זאת אשתו ומותר לו"**. המדובר באמירה שהושמעה בסמוך לאחר שהודע לנאשם שהוא עצור על תקיפת בת-זוג. אמירה זו נאמרת בהקשר ישיר לאירועים ולא נאמרת בעלמא. יש לראות באמירה שכזו כראשית הודיה, שכן מובנית בתוכה תפיסת העולם של הנאשם לפיה בשל כך שהקרבת הינה אשתו הוא רשאי לנהוג בה באלימות. יוער כי הנאשם בחקירתו הנגדית בבית המשפט לא הכחיש כי את עצם אמירת הדברים אלא ציין כי הוא **"לא יודע"** ו**"לא זוכר"** אם אמר כן (עמ' 31, ש' 19-16).

אמירה נוספת של הנאשם שיש לקחתה במכלול הראיות הינה זו שהושמעה באוזניו של השוטר אביחי קלימי. וכך זה העיד על נסיבות השמעתה:

"קיבלתי אירוע על אדם שמכה אישה בכביש. הגעתי למקום, ובהנחיית הקצין שמעון הוא הורה לי לעכב אדם. ביקשתי ממנו להזדהות, הוא סירב, והודעתי לו שהוא מעוכב. הובלתי אותו לתחנה, והסברתי לו שהוא עצור על עבירת אלימות במשפחה. שאלתי אותו מה יש לו להגיד על זה והוא אמר לי - איזה באסה לכם שהיא לא מגישה תלונה" (עמ' 16, שורות 5-2).

בניגוד לאמירה לפיה מדובר באשתו ועל-כן מתר לו, אינני סבור שיש לראות באמירה זו כראשית הודיה. יחד עם זאת, יש לראות אמירה שכזו כאמירה מפלילה. מצופה היה ממי שזה עתה הודע לו על מעצרו בשל חשד לתקיפת בת-זוגו, שיזעק את חפותו, יסביר את אשר התרחש כפי שהוא תופס את הדברים, ולא היא. אמירה זו מלמדת בעקיפין כי הנאשם הספיק לשוחח עם הקרבן אגב מעצרו (ור' עדות השוטר אוחנה על כך שהיה צורך להפריד ביניהם בשל חילופי מילים בשפה הרוסית). אמירה זו מלמדת על תיאום ולו ראשוני בנוגע לחקירה שעתידה להיפתח, בין הקרבן לנאשם. אמירה שכזו יכול ותיעשה על רקע חשש של מסירת הודעה שיש בה כדי להפיל הנאשם. ודוק, באופן לא מקרי, אכן הקרבן סירבה, באופן נחרץ, להישאר במקום ולמסור כל תלונה.

החבלות שתועדו על פני הקרבן:

חיזוק נוסף לעדותו של העד ניתן למצוא בתיעוד החבלות אשר תועדו ביום האירוע נשוא כתב האישום על-ידי החוקרת לסטובצקי. העתק תמונת החבלה הוגשה לבית המשפט וסומנה **ת/2**. מיקומה של השריטה בסמיכות למקום שבו על דרך הכלל מצוי גשר המשקפיים מחזק אף הוא את עדות אזברגה, והולם את תיאורו בדבר העפתם המשקפיים כתוצאה מהאלימות שהפנה הנאשם כלפי הקרבן.

לא רק מיקום החבלה אלא אופייה מסייע לראיות התביעה. החוקרת לסטובצקי ציינה בעדותה כי הקרבן הגיעה לתחנת המשטרה כעבור כחצי שעה עד 40 דק' מקרות האירוע (עמ' 18, ש' 13-12). זו העידה על אופן התיעוד ומסרה כי

במהלך החקירה במשטרה צילמה בחשאי את הקרבן מאחר ולא שיתפה פעולה בחקירה. החוקרת ציינה כי להתרשמותה המדובר בחבלה טרייה הואיל והדם אינו נקרש (עמ' 18, ש' 9-10). בא-כוח הנאשם סבור כי אין ליתן משקל לעדות זו הואיל ואין המדובר בעדות מומחה. בעניין זה לא מצאתי כי נדרשת בהכרח עדות מומחה על מנת לקבוע אם החבלה טרייה אם לאו. הגיון השכל הישר מלמד כי במקרה שבו הדם טרם נקרש הרי שהמדובר בחבלה טרייה ואין צורך במומחה על מנת לקבוע קביעה זו.

חיזוק נוסף מוצא בית המשפט גם כן באמירותיו של הנאשם בתחנת המשטרה. הדברים מכוונים לאמירות שאינן מוכחות מפי הנאשם, בכללן: **"אני אמצא אותך ערבי מלשן חשבתי שערבים הם גברים ולא שקרנים... אני אדאג לזיין אותו"**. אמירה שכזו בכללה העד מואשם כמלשן כוללת בתוכה הנחה שהיה לו על מה להלשין, היינו - על אירוע שלא היה מצופה שידווח עליו.

שילוב כל אלה יחדיו הביא את בית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתו של אזברגה, ועל בסיסה, יחד עם יתר ראיות החיזוק, להביא להרשעתו של הנאשם.

הערכת גרסת הנאשם:

אל מול האמון המלא שבית המשפט רוחש לעדותו של אזברגה, הרי שמנגד, עדותו של הנאשם בבית המשפט וגרסתו כמכלול הותירו רושם שלילי. עדותו עומדת בסתירה לדברים אותם מסר בחקירתו במשטרה, וכך גם בסתירה לדברים אותה מוסרת הקרבן. המדובר בעדות מבולבלת, מפתחת, שעל-פני הדברים אינה ראויה לאמון. ובמה דברים אמורים.

ראשית, לנאשם מיני תלונות כלפי המשטרה. כך לדבריו ציין שייחסו לו תקיפת שוטר רק בשל כך שקנה מכנסיים ולא היתה עמו תעודת זהות: **"אחר כך הוא מבקש תעודת זהות, אני מכנס חדש, למה באר שבע, אתה מבין? אמרתי שאין לי, עשה לי תקיפת שוטר. ומי מאמין אני? כולם... הכול שרשרת, מה אתה רוצה כולם שרשרת אחת... תראה איזה גורילה זה. אני יכול לעשות לו משהו?".** בדומה, ר' אמירותיו שעה שאומרים לו שגרסתו במשטרה עומדת בסתירה לדברים שהוא מוסר בבית המשפט: **"...אלה משטרה, מכניסים בן אדם... נו, בחיאת דינאק, פעם ראשונה זה? תופרים תיקים נקודה. אם אני הייתי הבן של ראש הממשלה לא היו מכניסים אותי"**.

הנאשם לא חסך את חרצובות לשונו גם מהתובעת, אשר כל אימת שניסתה להציג בפניו סתירות ענה בחוצפה: **"שבי בבקשה. את עושה אותי שקרן... בגלל שאת לא יכולה לומר לי את עושה לי אגרסיה... הכול בסדר זהו להתראות... אני אומר לך לא. אז שבי. את קוראת לי שקרן? יש לך הוכחות? אוויר?"** (עמ' 33 לפרוטוקול). בשלב מסוים גם המתורגמנית מצאה צורך לבקש מבית המשפט להסביר לנאשם את מעמדה בהליך: **"המתורגמנית: הנאשם משתמש במילה שלא ניתנת לתרגום לעברית, בסלנג רוסי, שפירושה הוא שהתובעת כביכול עובדת עליו כדי להוציא מידע. אני מבקשת להסביר לנאשם שאני לא צד לעניין, שאני מתורגמנית בלבד..."**.

מעבר לכך, מצאתי לדחות הן את גרסת הנאשם לגופה. הדבר נלמד, ראשית, מסתירה בין הדברים שמסר במשטרה לעומת הדברים שמסר בבית המשפט. בהודעותיו השונות במשטרה הנאשם שב וחזר על כך כי אותה חבלה שנגרמה

למתלוננת נגרמה כתוצאה מנפילה של הקרבן, שאגב כך פגעה ברכב:

"היא נפלה, היא לא ראתה אותו בכביש ונפלה שמה באבנים באזור תעשייה בבאר שבע.

ש: מתי זה קרה בדיוק?

ת: מתי שאנחנו הולכים למשרדים של עבודה שלה זה היה היום בבוקר שבאנו מדימונה לבאר שבע וירדנו מהאוטובוס של דימונה והלכנו ברגל אני בעצם לא זוכר זה היה היום נפילה, אולי בדרך אולי חזרה כי אני נכה חולה נפש" (ת/3, ש' 26).

לאחר שמעמתיים את הנאשם עם כך שהיה אדם שהבחין בתקיפה עצמה, שב וחוזר על הגרסא, תוך שבזו הפעם מוסיף נתון נוסף לפיו ייתכן שאותו אדם הבחין בו מנקה את הפנים של זויה, הקרבן, לאחר שנפלה:

"אולי מתי היא נפלה אני יושב בתחנה ומסביר לזויה שצריך להיזהר על האוטו, והיה מנקה אותו היא נפלה למה זה אישה שלי.

ש: למה בדיוק ניקית את זויה מה קרה לה מה ניקית בדיוק?

ת: היה לה קצת דם שריטה ממשקפיים שלה מכה באף, היא נפלה קיבלה מכה ככה במשקפיים באזור איפה התמונה שאתה ראית לי" (ת/3, ש' 36).

הנאשם חוזר על גרסא זו פעם נוספת בהמשך ההודעה: **"כן אני ראיתי נפלה על האבנים וקיבלה מכה באזור שמה באף והיה עם משקפיים ואז רואה קיבל מכה באף ואז ישבנו דיברנו בתחנה וניקיתי לה מכה באף" (ת/3, ש' 57).**

רק לאחר שמעמתיים את הנאשם באותה הודעה כי הקרבן מוסרת גרסא שונה לגמרי בנוגע לאופן היווצרות אותה חבלה, כאשר לדבריה החבלה נגרמה כתוצאה מכך שנפלה בברכה, זה לפתע מסתייג מהגרסא החד-משמעית שמסר טוען כי חשב שהשריטה הינה כתוצאה מהמכה והוא אינו בטוח האם זה המקור לחבלה:

"יכול להיות היא לא קיבלה מכה אני חושב למה המשקפיים היה שבור, היא יותר טוב יודע מאיפה אני יודע... היה שריטה ממשקפיים ואני חשבתי ממשקפיים והיא אומרת שהיא נפלה בברכה היא יודע... אני כמעט אוטו דורס אותו ואני הזזתי אותו בשביל אוטו לא דורס אותו והיא נפלה על אבנים ואני חושב שזה משקפיים... אני ראיתי שריטה וחשבתי שזה משקפיים והיה לו טיפה דם סימן ואני לא ידעתי מהברכה" (כך במקור, ת/3, ש' 65).

כבר בגרסא ראשונית זו של הנאשם ניתן ללמוד על גרסא מתפתחת המתאימה את עצמה לחומר הראיות שמוטח בפניו. הנאשם כאמור מצוין כי לא זו בלבד שנפלה אלא היה צורך לנקות את פניה לרבות ציון שהיה לה קצת דם, ולאחר שמוצגת לו גרסת הקרבן טוען כי לא יודע ממה נוצרה אותה שריטה.

לא למותר לציין כי גרסתו הראשונית של הנאשם לפיה השריטה מקורה במשקפיים שהיו שבורים תומכת בתיאור אותו מוסר המתלונן בדבר העפתם של המשקפיים אגב כך שהנאשם בעט בה. הדברים אמורים ביתר שאת בשים לב לכך שבשלב זה כלל לא הוצגה לנאשם ולא היתה בידיעתו גרסתו של אזברגה לפיה המשקפיים נפלו מהבעיטה, כאשר

לאחר נפילה זו היא הוציאה מפית וניקתה את הפנים. כך גם גרסתו של הנאשם בדבר העובדה שירד לה מעט דם עומדת אף היא בהטעמה עם גרסתו של אזברגה (אשר שוב לא היתה בדיעתו) לפיה הקרבן הוציאה מפית מהתיק וניקתה את הפנים (עמ' 9, ש' 1). כך גם גרסתו של הנאשם לפיה ירד לה מעט דם עולה בקנה אחד עם התרשמותה של החוקרת דיאנה לסטובצקי שצילמה את הקרבן, לפיה להתרשמותה מדובר היה בחבלה טרייה.

בעדותו בבית המשפט הנאשם כלל לא מצא לנכון בחקירתו הראשית לספר על אותה נפילה של הקרבן שבגינה דיממה או חשב שבגללה נוצרה אותה שריטה. רק בחקירתו הנגדית, כשהוצגו בפניו גרסאותיו במשטרה בנוגע לאופן היווצרות החבלה, דבק הנאשם בגרסתו המאוחרת לפיה לא היה בטוח שהשריטה הינה כתוצאה מאותה נפילה, תוך שציין ששיגעו אותו במשטרה ו"התהפכו עליו", היום הוא מבין שהיה עדיף לו לשתוק.

גם בנוגע להיכרות הנאשם עם העד סעיד ניתן להבחין בהתפתחות גרסתו. בחקירתו במשטרה ציין הנאשם בתחילת העימות, ת/7, כי **"לא יודע לא מכיר, זו פעם ראשונה אני רואה אותו"** (עמ' 1, ש' 6-7). הנאשם חזר על כך שאינו מכיר את העד גם בחקירתו במשטרה מיום 10.6.15, ת/6, אך הוסיף כי יש לו אינטרס להכניס אותו לכלא כי הוא יהודי **"בקוראן שלהם רשום תדרוך על יהודים זה מצווה וזה מה שהוא עושה"** (עמ' 2, ש' 1-2).

לעומת זאת, בבית המשפט מסר הנאשם גרסה כבושה ביחס לכך וציין כי העד סעיד **"מוכר לו בפנים"** (עמ' 30, ש' 16) וכי הוא מחפש אותו: **"הוא מחפש אותי. עכשיו אני נזכרתי. אותו זמן, כשהיתה המשטרה, הייתי בשוק ... אני רואה את הפרופיל שלו, צורה שלו ואני נזכר אותו...יש לו אינטרס להכניס אותי. אני שוקל אח"כ ואני אזכר. אבל בטוח אומר לך שיש אינטרס"** (עמ' 30, ש' 18-23).

חשדו המאוחר של הנאשם באינטרסים סמויים של העד להפיל אותו "תובלו" בלא מעט אמירות משמיצות, בכללן: **"לא ישבתי ככה. בטח אני גבר אני רציתי לקחת מונית לפעמים יש אוטו אומר 20 שקל כל אחד וזה מחמוד, סעיד לא ידע מה הוא אומר הכול שקרים... לא רוצה להגיד לבית משפט מה הוא מחפש בתחנה".** בדומה ר' בחקירה הנגדית: **"...מוכר. לא יודע מאיפה. מוכר. הרבה סכסוכים יש לו. מוכר לי בפנים".** וכן: **"לשאלת בית המשפט סתם הערבים מנייאקים הביאו אותי אני סתם יושב שישה חודשים לא עשיתי כלום אם אני הייתי נותן בעיטה בראש, לא היה ראש".**

הנאשם אינו מסביר את השוני בגרסאותיו, לא ביסס ראשית תמיכה לטענה זו בראיות כלשהן, ולכן מצאתי לדחות את הטענה לפיה לעד סעיד ישנו אינטרס להפיל את הנאשם. הנאשם מבין כי יתקשה להסביר כיצד גרסתו של העד באה לעולם, ועל-כן בשלב מסוים הוא מעלה אפשרות נוספת לפיה: **"כשאני מדבר אני מזיז את הידיים. אפילו עכשיו. אפילו בתחנה אין אף אחד אני עושה מה שאני רוצה אני עושה ככה עם הידיים אני לא הרמתי ידיים על אף אחד...".**

זאת ועוד. אף בנוגע לטיב היחסים בינו לבין הקרבן הנאשם אינו עקבי. כך בחקירה הראשונה מיום 8.6.15, ת/3, כי לא אירע דבר במועד האירוע וכי היחסים ביניהם הם **"יחסי אהבה"** (עמ' 2, ש' 4-6). לעומת זאת, בחקירתו יום 10.6.15,

ת/5, ציין הנאשם: "היה קצת ויכוח ואח"כ אנחנו חיבקנו אחד את השני וישבנו שמה מחכים אוטובוס".

בשל כל המפורט לעיל, מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם עם שום היותה גרסת בדים, גרסא מתפתחת, העומדת בסתירה לראיות אחרות, ובניגוד למבחני היגיון ושכל ישר.

הערכת עדותה של הקרבן:

בתיק זה, הקרבן, גב' זויה, שהיא בעלת האינטרס הטבעי לדווח על הנסיבות בהן נפגעה, מכחישה כל אלימות מצידו של הנאשם. הגם שאין מדובר בסיטואציה כה נדירה, עדיין על בית המשפט להזהיר עצמו מפטרונות יתר ולהתעלם מנתון זה שעל דרך הכלל הינו בעל משקל לא מבוטל. חרף הקדמה זו, לאחר ששמעתי את עדות הקרבן, ולאחר ששמעתי את יתר עדי התביעה וכן בחנתי המוצגים, סבורני כי יש לדחות את גרסתה של הקרבן לפיה כלל לא הותקפה, לרבות גרסתה לגבי האופן שבו נגרמה החבלה בפניה.

ראשית דברים, ומעבר לאמון של בית המשפט בגרסת העד אזברגה, הרי תחילה יש ליתן הדעת להתנהלותה של הקרבן בזירה כפי שהדבר מוצא ביטוי בעדותו של השוטר שמעון אוחנה לפיה הקרבן היתה נסערת, לא ניתן היה להוציא ממנה מילה, היא לא רצתה להתלונן, תוך שהיא צעקה שיש לה ילד או ילדה בגן.

אפילו ייצא בית המשפט מנקודת נחה כי אכן הבהילות הייתה בהוצאתו של ילד מהגן, אין הסבר מניח את הדעת להתנהלותה בחקירה שנעשתה בסמוך לאחר מכן (יוער כי החקירה הראשונה הייתה בדימונה מאחר שזו שוחררה מהזירה כאשר במקביל ניתנה הוראה להביאה אותה למסור עדות). על אופן גביית העדות העירה החוקרת דיאנה לסטובצקי: "**היא לא כל-כך שיתפה פעולה, היא לא רצתה כל-כך לספר מה היה. הבחנתי בחבלה על הפנים שלה. רציתי לצלם אותה והיא סירבה. צילמתי אותה כשהיא יושבת, עם הטלפון שלי, בכל מקרה**". גם כאן יש לתהות: אם לא היו דברים מעולם, ואם חבלה זו כפי טענת הקרבן נגרמה מספר ימים קודם לכן בבריכה, מדוע אם כן זו תסרב לפעולה בסיסית של צילום החבלה שאף אינה נמצאת במקום מוצנע?

הקרבן בעדותה בבית המשפט מסרה בנוגע למקור החבלות שמצאו על פניה תיאור שונה לגמרי מהתיאור אותו מסר הנאשם כפי המפורט לעיל. על פי גרסתה יומיים עובר לאירוע נשוא כתב האישום בילתה עם ילדיה בבריכה ושם החליקה:

"ש. אני מציגה לך תמונה. איך זה קרה לך?"

ת. אני נפלתי בבריכה, ונשארה שריטה.

ש. איזו בריכה? בריכה קטנה?

ת. בריכה קטנה

ש. של ילדים?

ת. כן. הלכתי לבריכה עם הילדה

ש. ממה נשרטת?

ת. עלית במדרגות וזה היה מאוד חלק, כי זה מים והחלקתי.

ש. (ביהמ"ש) אז מה שרט אותך? איזה חפץ בבריכה גרם לך לשריטה?

ת. זה היה לפני חצי שנה, אני כבר לא זוכרת מה בדיוק. יכול להיות שהיתה שם אבן כלשהי, או

ענף כלשהו. אני לא זוכרת (עמ' 36, ש' 14-24).

נמצא כי מעבר לכך שהמדובר בגרסה השונה בתכלית שוני לגרסתו של הנאשם, גרסה זו אף אינה מתיישבת עם הממצאים המלמדים כי עסקינן בחבלה טרייה וממילא גם למקרא התיאור אותו מוסרת הקרבן ישנו קושי ממשי לדעת הכיצד זו נגרמה, בין אם כתוצאה מאבן, החלקה על המים או ענף. חוסר בהירות זה מחזק הרושם כי עסקינן בגרסה שאין לתת בה אמון רב, ונועדה למנוע את הסתבכותו של הנאשם ולהרחיקו מהמיוחס לו.

עבירות של איומים, הטרדת עד:

אין מחלוקת ביחס לעצם הפניית האמירות המילוליות מצדו של הנאשם כלפי העד אזכרה במהלך העימות ולאחריו, בכללן: **"אני אמצא אותך"**, **"אני אזיין אותך"**, **"ערבי מלשן"**, **"אני אדאג לזיין אותך"**. הגם כך, לשיטת ההגנה יש לבחון את האמירות הללו על רקע מאפייני אישיותו של הנאשם ואופן דיבורו הרגיל, הכולל שימוש בביטויים כאלה ואחרים (כפי שהדברים מצאו ביטוי גם במהלך שמיעת הראיות). לאופן דיבורו זה של הנאשם יש להוסיף אליבא בא-כוחו את הסיטואציה שבה הנאשם כועס נוכח האשמות שלשיטתו טופל עליו העד. משכך, עסקינן באמירות שנאמרו ב"עידנא דריתחא" ללא כל כוונה אמיתית לממשן או להטיל מורא. לשון אחר, לא התגבש בליבו של הנאשם היסוד הנפשי הנדרש. בהקשר לכך ר' דברי הנאשם בהם ציין: **"כן הוא שיקר וזה. שתקתי, שתקתי, בסוף התפוצצתי ואמרתי בעצבים, וזה.... באותו רגע הייתי עצבני, זרקתי מילים וזה"**.

טענה זו של ההגנה אין בידי לקבל. המדובר באמירות קשות וקונקרטיביות שאינן נזרקות לחלל האוויר בעלמא. המדובר באמירות שנשמעות אגב עימות בין העד לבין הנאשם, במהלכו מטיח העד בנאשם את מעורבותו בתקיפת הקרבן. אמירות אלו בעלות תכלית ברורה, ונועדו להטיל מורא בליבו של העד.

גם אם העד לא ציין במפורש שחשש מאמירות אלו, הרי ידע לומר כי הבין שמשוה "לא מסתדר" בסיטואציה שבה הוא מוצא עצמו תחת מטר אמירות אלו בהיותו בתחנת המשטרה.

יתירה מכך, בהתאם לפסיקה נקבע כי מהות האיום נמדדת באמות מידה אובייקטיביות, ולא באופן הסובייקטיבי הנתפס בעיניו של המאיום ולכן אין נפקא מינה אם העד חש מאיום מאמרה זו. וכך נקבע ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נגד מדינת ישראל** (לא פורסם, מיום 4.1.06):

"כבר נקבע בפסיקתנו, כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד... לפיכך, על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון 'אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום' (פסק דין חמדני, בעמוד 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמוד 416). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני הנ"ל, בעמוד 416)".

בנוגע לכוונה המיוחדת שבעבירת האיומים נקבע בפס"ד למ כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפויה ולפיכך בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום אזי מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו (ראו פסקה 40, לפסק דינה של כב' השופטת בייניש).

הרכיב העובדתי בנוגע לעבירת האיומים מקים גם את יסודות העבירה של הטרדת עד, שכן אותם איומים נסובו סביב הודעה שמסר העד אזכרה. אותן אמירות שהשמיע הנאשם כלפי העד לא היו חלק משאלות ותשובות שהופנו לצדדים במהלך העימות, אלא נאמרו ביוזמתו. חלקן אף בשעה שכבר הסתיים העימות. לא למותר לציין כי מעשה עובדתי אחד יכול ויקים מספר עבירות, ובלבד שהנאשם לא יענש פעמיים בגין מעשה כזה.

עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו:

השוטר אביחי קלימי בעדותו בבית המשפט תיאר מעצרו של הנאשם: **"קיבלתי אירוע על אדם שמכה אישה בכביש. הגעתי למקום, ובהנחיית הקצין שמעון הוא הורה לי לעכב אדם. ביקשתי ממנו להזדהות, הוא סירב, והודעתי לו שהוא מעוכב"** (עמ' 16, ש' 2-3).

בא-כוח הנאשם בסיכומיו טען כי אין להרשיע את הנאשם בגין עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו הואיל וכל חטאו היה שלא הייתה ברשותו תעודת הזהות. לדבריו, הואיל ואין חובה להסתובב עם תעודת זהות יש לזכותו.

טיעון זה של ב"כ הנאשם יכול וניתן היה לקבלו לו אכן מבחינה עובדתית תמונת הדברים היתה זו לפיה הנאשם מסר לשוטר את שמו, אגב ציין העובדה שאין ברשותו תעודת זהות, ולא היא. הפרעה אינה מבוססת על אי-נשיאת תעודת הזהות אלא על סירוב להזדהות. באותה מידה, עבירה זו היתה מתקיימת גם אם הנאשם היה נושא על גופו את תעודת הזהות, ועדיין עומד במריו ומסרב למסור את פרטיו. לא למותר לציין כי גם גרסת הנאשם כפי שהעיד עליה לא מלמדת שזה מסר את פרטיו ורק סירב להציג תעודת זהות. ביחס לכך ר' את חקירת הנאשם במשטרה מיום 8.6.15 (ת/4), שם מוסר הנאשם כי לאחר שהתבקש להזדהות ענה: **"אני אמרתי לו שיעזוב אותי וגם האישה אמרה לא קרה כלום"**.

מחדלי חקירה:

בא-כוח הנאשם בסיכומיו בעל-פה ציין כי בתיק דנן קיימים מספר מחדלי חקירה אשר יש בהם כדי לפעול לחובת המאשימה. בעניין זה הפנה לכך שהשוטר שהגיע לזירת האירוע לאחר הדיווח לא חיפש עדי ראיה נוספים והסתפק את הדיווח של העד. בנוסף ציין כי החוקרת אשר חקרה את הקרבן לא שלחה אותה לקבלת חוות דעת רפואית בנוגע למקור החבלות שנמצאו על גופה וכך גם הוסיף כי חקירת העד במשטרה חלקית ביותר, שכן, הלה לא עומת עם אי אלו דיוקים בין עדותו לבין הדברים שמסר בשיחה מוקד 100.

בטרם אדרש לגופן של הטענות, הרי שומה להקדים ולומר מספר מילים בנוגע לסוגית מחדלי החקירה, והאופן בו בתי המשפט ראו לנכון להתייחס לכך. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי:

"העדרה של ראייה שמקורה במחדלי רשויות החקירה, יזקף אמנם, לחובתה של התביעה עת תידון השאלה האם הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה, אולם אין לומר, במחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכוי של הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המיוחדות של העניין הנדון, ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמה קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו" (ר' ע"פ 1977/05 דוד גולה נ' מ"י).

עוד ראו ע"פ 5104/06 ביניוראשווילי נ' מדינת ישראל שם ציין בית המשפט העליון כי:

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005 (3) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006 (1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004 (1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 2003 (2) 1497).

לאחר שבחנתי טענות אלו ועברתי על הראיות השונות לא מצאתי לקבוע כי בתיק זה התנהלותה של היחידה החוקרת מגיעה לכדי מחדל מהותי, לא כל שכן מחדל המצדיק את זיכוי של הנאשם. בקליפת האגוז, הרי שבכל הנוגע לקבלת חוות דעת רפואית בעניין טיב החבלה הרי שלעצם היות החבלה טרייה אם לאו, בית המשפט כבר חיווה דעתו, בפרט על רקע תיאור של העד, וכך, בהצטרף לאחר מגרסאותיו של הנאשם, שהיה צורך לנקות את הדם שזב מאותה שריטה. יתירה מכך, בתיק זה הקרבן כלל לא היתה מעוניינת לשתף פעולה, ואותו צילום של החוקרת נעשה בשעה שזו משוחחת בטלפון, ולמעשה חרף העדר שיתוף הפעולה שלה. ברי כי זו לא הייתה מתייצבת פיסית לבדיקה לו היתה נדרשת לעשות כן. ביחס לגביית עדויות מעדי ראייה נוספים גם כן לא מצאתי כי יש לדבר על מחדל חקירה, שכן, מדברי העד אזברגה עולה כי במקום האירוע לא נכחו עדים נוספים מלבד אישה בדוויית אשר לבשה לבוש מסורתי הכולל כיסוי פנים. הלה ציין כי גם האישה עלתה לאוטובוס שבו נכחו לא מעט מהמגזר הבדואי ולכן לא יכול היה לזהות אותה (עמ' 10, ש' 26-28).
לכל אלה יש להוסיף את הכלל ולפיו:

"בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט [כן ראו פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.2012), פסקה 25]. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (ע"פ 3947/12 ענין שאדי והאסמכתאות המפורטות שם).

בתיק שבפניי, סבורני כי התשתית הראייתית אותה הציגה המאשימה די בה כדי לקבוע מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו, וכי הגנתו לא נפגעה, אם בכלל, באופן המצדיק את זיכוי אך בשל כך.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל, הנני להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' בטבת התשע"ו, 22 בדצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

דניאל בן טולילה, שופט